

วันศุกร์
เที่ยงวัน

ห้องทำงานห้องนั้นไร้หน้าต่าง มีเพียงโคมไฟ
หลอดแสงใสหนึ่งหลอดหรี่ลงเล็กน้อยซึ่งเรียงรายอยู่ในตู้ไม้เซอรัรี โคมไฟอ่านหนังสือ
ดวงเดียวส่องแสงสีเหลืองนวลเหนือโต๊ะที่ปูด้วยแผ่นหนัง ห้องมีกลิ่นน้ำมัน
ลินสีด^{*} กับกลิ่นกระดาษอับๆ แต่สำหรับดร.จอห์น ฟรานซิส นั่นคือกลิ่น
ของความรู้อู้อู

“ความชั่วร้ายไม่ได้อยู่ไกลเกินเอื้อมของคนเราเลย”

“แล้วคนเราสามารถพาตัวเองออกไปไกลเกินเอื้อมของความชั่วร้ายได้ไหม
ครับ” เควินถาม

ดร.จอห์น ฟรานซิส คณบดีฝ่ายวิชาการ มองผ่านแว่นที่มีเลนส์สองชั้น
ไปยังชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่ตรงข้าม และยอมให้รอยยิ้มเล็กๆ จูดยื่นที่ริมฝีปาก
ดวงตาสีน้ำเงินคู่นั้นซ่อนความลึกลับอันลึกลับอย่างหนึ่งเอาไว้ ความลึกลับที่
หลีกเร้นจากเขานับตั้งแต่ได้พบกับชายหนุ่มผู้นี้เป็นครั้งแรกเมื่อสามเดือนก่อน
ตอนที่เควิน พาร์สัน เข้ามาหาเขาหลังการบรรยายวิชาปรัชญา ทั้งสองเริ่มสร้าง
มิตรภาพแสนพิเศษที่รวมถึงการพูดคุยแลกเปลี่ยนความเห็นกันหลายต่อหลาย
ครั้ง เช่นเดียวกับครั้งนี้

^{*}Linseed oil มักใช้เป็นส่วนผสมของน้ำยาเคลือบไม้หรือหมึกพิมพ์ เป็นต้น

เควินนั่งวางเท้าแนบกับพื้น มือสองข้างวางบนหัวเข่า ดวงตาทั้งคู่เพ่งมองไม่กะพริบ ผมเผ้าของเขายุ่งเหยิง ถึงจะติดนิสัยใช้นิ้วมือเสยผมหยิกเป็นลอนสั้นน้ำตาลอยู่ตลอดก็ตาม หรือไม่ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะนิสัยนั้นแหละ ทรงผมเป็นสิ่งแปลกประหลาดในตัวเขา ต่อให้ชายหนุ่มผู้นี้แต่งตัวเรียบร้อยอย่างไรก็ตาม เขาโกนหนวดเคราสะอาดสะอ้าน หน้าตาท่าทางดูทันสมัย ประพรมน้ำหอมกำลังดี ยี่ห้อโอดอล์ฟไปซ์กระมัง หากศาสตราจารย์เดาไม่ผิด ทรงผมกระเซิงของเควินคือการรอนขอความแตกต่างจากสังคม คนอื่นอาจขยับดินสอเล่นเป็นจิ้งหะ หรือหมุนนิ้วไปมา หรือขยับตัวไปมาบนเก้าอี้ แต่เควินกลับเลือกที่จะเสยผมด้วยนิ้วมือและเคาะเท้าขวาบนพื้น ไม่ใช่ทำเป็นบางครั้งบางคราวหรือเฉพาะช่วงจิ้งหะเหมาะๆ ที่หยุดพักการสนทนา ทว่าเป็นระยะสม่ำเสมอตามจิ้งหะกลองซึ่งซ่อนอยู่ในดวงตาสีน้ำเงินคู่นั้น บางคนอาจมองว่าเป็นนิสัยประหลาดชวนให้รำคาญ ทว่าสำหรับ ดร.ฟรานซิส ท่าทีเหล่านี้ไม่ได้เป็นอะไรอื่นนอกเสียจากเงื่อนงำอันน่าสนเท่ห์ที่นำไปสู่ธรรมชาติของเควิน ความจริงบางประการซึ่งแทบจะสังเกตเห็นและมักแสดงออกเป็นนัยผ่านการเคาะเท้า การกระดิกนิ้ว และการเคลื่อนไหวของสายตา

ดร.ฟรานซิสเลื่อนเก้าอี้หนึ่งสี่ตำแหน่งของตอนถอยจากโต๊ะ ค่อยๆ ลุกยืน และเดินตรงไปยังตู้หนังสือซึ่งอัดแน่นด้วยผลงานของปรัชญาเมธีโบราณ ในหลายๆ แง่มุมแล้ว เขามองคนเหล่านี้ไม่ต่างจากที่มองคนสมัยใหม่ ลองเอาเสื้อคลุมมาให้สวมสิ เขาจะดูเหมือนโสกราตีสไว้เคราเลยทีเดียวน นั่นคือสิ่งที่ครั้งหนึ่งเควินเคยบอก เขาไล่นิ้วไปเหนือสันปกฉบับสำเนาของม้วนหนังสือแห่งทะเลสาบเดดซี

“อันที่จริง” ดร.ฟรานซิสพูด “คนเราจะก้าวพ้นเงื้อมมือความชั่วร้ายได้หรือเปล่านั้นหรือ ผมว่าไม่แน่ ไม่ใช่ในช่วงชีวิตนี้แน่”

“ถ้าอย่างนั้นทุกคนก็ถูกตัดสินให้ต้องมีชีวิตที่ชั่วช้าแน่สิครับ” เควินบอก

ดร.ฟรานซิสมองหน้าเขา เควินไม่หลบสายตา ไม่ขยับตัว เว้นก็แต่เท้าขวาซึ่งยังคงเคาะพื้น ดวงตากลมน้ำเงินของเขาแวววาว จ้องมองด้วยความซื่อบริสุทธิ์เยี่ยงเด็กน้อย หยิ่งเชิง ดิ่งดูด และไม่สะทกสะท้าน ดวงตาคู่นี้ตรึงสายตาคอนที่มีใจเข้มแข็งไว้ได้นาน ขณะที่บีบบังคับให้คนที่จิตใจอ่อนแอ

ต้องเลี้ยวหลบไป เควินอายุยี่สิบแปดปี ทว่ากลับมีบุคลิกลักษณะแปลกประหลาด เป็นส่วนผสมระหว่างความหลักแหลมกับความไร้ซึ่งมารยาที่ ดร.ฟรานซิสไม่อาจเข้าใจได้ เขาเป็นชายที่โตเต็มตัว แต่ทว่ากระหายความรู้ราวเด็กห้าขวบ นั่นคือบางสิ่งที่เกิดจากการเติบโตมาอย่างไม่เหมือนใครในบ้านอันแปลกประหลาด แต่เควินไม่เคยเต็มใจเล่าให้ฟัง

“การดิ้นรนต่อสู้กับความชั่วช้าตลอดชีวิตต่างหาก ไม่ใช่ชีวิตที่ชั่วช้า” ดร.ฟรานซิสอธิบาย

“แล้วคนเราเลือกที่จะทำชั่ว หรือเราสร้างมันขึ้นมาตั้งแต่แรก” เควินถาม ตอนนั้นความคิดเขาไปไกลเกินกว่าคำถามแรกของเขาแล้ว “ความชั่วคือพลังที่ว้าวุ่นในสายเลือดของมนุษย์และดิ้นรนเพื่อหาทางเข้าสู่หัวใจหรือเปล่านั้นหรือว่ามันเป็นสิ่งซึ่งอยู่ภายนอกที่ต้องการก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างขึ้น”

“ผมคงจะพูดว่าคนเราเลือกทำชั่วมากกว่าที่จะสร้างมันขึ้นเอง ธรรมชาติของคนนั้นอึมเอมกับความชั่ว อันเป็นผลมาจากการตกในบาปของอาดัมกับเอวา” เราทุกคนล้วนชั่วช้าด้วยกันทั้งนั้น”

“และเราก็ก้าวพ้นเป็นคนดี” เควินพูดกลางเคาะเท้า “ดี เลว และงดงาม”

ดร.ฟรานซิสพยักหน้าให้กับถ้อยคำที่ชายหนุ่มสร้างขึ้น ซึ่งหมายความว่าถึงมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นตามธรรมชาติของพระเจ้า มนุษย์ที่งดงามซึ่งดิ้นรนต่อสู้ระหว่างความดีกับความชั่ว “ดี เลว และงดงาม ถูกต้องทีเดียว” เขาก้าวตรงไปยังประตู “เดินไปกับผมดีกว่า เควิน”

เควินยกมือทั้งสองขึ้นเสยผมโดยลูบผ่านขมับแล้วลุกขึ้นยืน ดร.ฟรานซิสเดินนำเขาออกจากห้องทำงานและขึ้นบันไดไปยังโลกเบื้องบน ตามที่เควินมักเรียกอย่างนั้น

“รายงานเรื่องธรรมชาติมนุษย์ของคุณถึงไหนแล้วล่ะ” ดร.ฟรานซิสถาม

“รับรองว่าอาจารย์ต้องทิ้งแน่ครับ” ทั้งสองเดินเข้าสู่ห้องโถงใหญ่อันว่างเปล่า “ผมใช้ชีวิตเล่าเรื่องราวเพื่อทำให้เห็นภาพของบทสรุป ไม่เหมือน

^๒The Fall เหตุการณ์ที่อาดัมกับเอวาซึ่งเป็นมนุษย์สองคนแรกในโลกตามคัมภีร์ไบเบิล ถูกขับออกจากสวรรค์ หลังจากทั้งสองขโมยผลไม้จากต้นไม้แห่งความสำนึกในความดีและความชั่วที่พระเจ้าทรงสั่งห้ามไม่ให้แตะต้อง ซึ่งการกระทำนี้ถือเป็นบาปกำเนิดในคริสต์ศาสนา

แบบเดิมๆแน่ ผมรู้ แต่ขนาดพระเยซูยังชอบใช้เรื่องเล่าเพื่อสื่อถึงความจริงเลย ผมก็เลยคิดเอาเองว่าอาจารย์คงไม่ว่าอะไร หากผมจะหยิบยืมวิธีของพระองค์มาใช้”

“ทราบเท่าที่สื่อใจความสำคัญได้ละกัน เอาเป็นว่าผมจะรออ่านนะ”

เควินเดินไปตามห้องโถงกับ ดร.จอห์น ฟรานซิส เขาคิดว่าตัวเองรู้สึกชอบชายที่เดินอยู่ข้างๆ เสียงรอกเท้าของทั้งคู่ที่กระทบพื้นไม้เนื้อแข็งสะท้อนไปทั่วห้องโถงหลังคาสูงซึ่งสร้างตามแบบโบราณ ชายสูงอายุกว่าเดินทอดน่องสบายอารมณ์ รอยยิ้มเฉลียวฉลาดบ่งบอกถึงความรอบรู้ที่กว้างไกลกว่าถ้อยคำที่เขาพูด เควินเหลือบมองบรรดาภาพวาดแขวนผนังทางขวามือซึ่งเป็นภาพผู้ก่อตั้งสถาบันคริสต์ศาสนศาสตร์แห่งนี้ ยักษ์ใหญ่ที่กล้าหาญและอ่อนโยน ดร.ฟรานซิสเรียกพวกเขาอย่างนั้น

“พูดถึงความชั่ว คนทุกคนซุบซิบนินทาได้ อาจารย์คิดอย่างนั้นหรือเปล่าครับ” เควินถาม

“ไม่ต้องสงสัยเลย”

“กระทั่งบิชอบก็นินทาได้”

“แน่นอนที่สุด”

“แล้วอาจารย์คิดว่าบิชอบนินทากันบ้างไหม ในบางครั้งนะครับ”

คำตอบของคณบดีมาถึงหลังจากเขาเดินไปได้สามก้าว “เราต่างก็เป็นมนุษย์กันทั้งนั้น”

ทั้งสองมาถึงประตูบานใหญ่ซึ่งเปิดไปสู่บริเวณใจกลางสถาบัน ดร.ฟรานซิสผลักมันเปิดออก แม้จะมีสายลมเอื่อยจากมหาสมุทร แต่เมืองลองบีชก็ไม่อาจหนีพื้นเงื่อมมือของลมร้อนอ้าวที่พัดมาเป็นระลอกได้ เควินก้าวสู่แสงแดดจ้าตอนเที่ยงวัน ช่วงหนึ่ง การหยอกล้อฉันมิตรเชิงปรัชญาของคนทั้งคู่กลายเป็นเรื่องไร้สาระนำเบื่อน่ายท่ามกลางแสงสว่างของโลกเบื้องหน้า นักศึกษาคริสตศาสนศาสตร์หลายคนเดินผ่านสนามหญ้าที่ตัดแต่งเป็นระเบียบ บ้างก็ยิ้มกระเล็นน้อยราวกำลังครุ่นคิด บ้างก็เหงนงเยิ้มยิ้ม ต้นป๊อปลาร์นับสิบต้นเรียงรายเป็นสองแถวทอดเป็นเส้นทางตัดผ่านสนามหญ้าอันกว้างใหญ่

ยอดหลังคาแหลมของหออธิษฐานสูงตระหง่านเหนือยอดไม้ไกลจากสนามออกไป ทางขวามือของเขา หอสมุดออกัสตินเมมโมเรียลสะท้อนแวววาวอยู่กลางแสงแดด ในช่วงหนึ่งขณะที่เหลียวมองนั้น สถาบันคริสต์ศาสนศาสตร์แห่งแปซิฟิกใต้ดูงามสง่าและทันสมัยยิ่งกว่าสถาบันคริสต์ศาสนศาสตร์เอพิสโคพอลในเบิร์กลีย์ซึ่งเป็นที่ทำให้กำเนิดสถาบันแห่งนี้เสียอีก

ที่นี่คือโลกแห่งความจริงที่สร้างขึ้นโดยคนธรรมดา มีเรื่องราวอันเต็มไปด้วยเหตุผลและมีครอบครัวทั่วๆ ไปซึ่งมุ่งมั่นจะประกอบอาชีพที่ติงาม ตรงกันข้าม เควินคือชายอายุยี่สิบแปดปีที่เพิ่งเปลี่ยนศาสนา ไม่มีกิจใดๆ ที่ข้องเกี่ยวกับสถาบันคริสต์ศาสนศาสตร์เลยสักนิด ไม่ต้องพูดถึงเรื่องการเป็นผู้นำกลุ่มทางศาสนาในวันใดวันหนึ่ง ไม่ใช่เพราะเขาไร้ความตั้งใจซึ่งควรค่าแก่การยกย่อง หากแต่เพราะตัวตนที่เขาเคยเป็นมากกว่า เพราะเขาคือเควิน พาร์สัน ผู้ที่เพิ่งค้นพบแง่มุมด้านจิตวิญญาณของตัวเองจริงๆ ครั้งแรกเมื่อสามปีก่อนนี้เอง ทั้งๆ ที่เขาเต็มใจจะเป็นส่วนหนึ่งของโบสถ์ แต่ก็ยังไม่ได้รู้สึกว่าตัวเองเคร่งศาสนาไปกว่าชั่วเฝ้าข้างถนน และบางทีอาจน้อยกว่าด้วยซ้ำ กระทั่งคณบดีก็ยังไม่รู้เรื่องราวชีวิตของเขาทั้งหมด และเควินไม่แน่ใจว่าชายผู้นี้จะยังสนับสนุนเขาอยู่หรือไม่หากได้รู้เรื่องนั้น

“คุณเป็นคนฉลาดและมีไหวพริบนะเควิน” คณบดีพูดกลางเฟ่งมองพื้น “ผมเห็นคนมากมายผ่านไปผ่านมา มีน้อยคนที่ยืนหยัดกับความเป็จริงเหมือนคุณ แต่เชื่อผมเถอะ คำถามที่ลึกที่สุดสามารถผลักดันให้คนคนหนึ่งเสียสติได้ และเรื่องของความชั่วร้ายก็คือหนึ่งในคำถามพวกนั้น จะดีกว่าหากคุณค่อยๆ พิจารณามัน”

เควินมองเข้าไปในดวงตาของชายผมสีเทา และครู่หนึ่งที่ไม่มีใครพูดอะไร คณบดีขยิบตา ส่วนเควินยิ้มบางๆ เขารู้สึกดีกับชายผู้นี้มากพอกับที่อาจรู้สึกต่อพ่อของตัวเอง

“อาจารย์ก็เป็นคนฉลาดครับ ดร.ฟรานซิส ขอขอบคุณครับ ไว้เจอกันในชั้นเรียนสัปดาห์หน้านะครับ”

“อย่าลืมรายงานล่ะ”

“ไม่ลืมแน่ครับ”

คนบดผงกัศิระชะ

เควินก้าวลงบันไดหนึ่งชั้นไปยืนอยู่บนลานคอนกรีต แล้วหันกลับมา “มีเรื่องสุดท้ายอีกเรื่องเดียวครับ ตามที่เราคุยกันอยู่ การชูปชิตินินทาก็ไม่ได้ต่างอะไรจากการฆาตกรรมเลยใช่ไหมครับ”

“ในท้ายที่สุดแล้วก็ไม่ต่างกันเลย”

“ถ้าอย่างนั้น ในท้ายที่สุดแล้ววิชอบก็ฆ่าคนได้ ใช่ไหมครับ”

คนบดเล็กคิ้วขวา “ออกจะสุดขั้วไปหน่อยนะ”

เควินยิ้ม “ก็ไม่เชิงหรอกครับ แล้วก็ไม่ได้ชั่วร้ายอะไรเลย”

“พูดได้ตรงประเด็น เควิน ไวน์ผมจะเตือนบรรดาบิชอปให้ระวังตัวถ้าอยู่ๆ เกิดอยากฆ่าสมาชิกโบสถ์ขึ้นมา”

เควินหัวเราะเบาๆ เขาหันกลับและเดินลงบันไดไป ที่ด้านหลังของเขานั้น ประตูปิดลงพร้อมกับส่งเสียงกระแทกเบาๆ เขาหันไปมอง ชั้นบันไดว่างเปล่า

เขาอยู่เพียงลำพัง เป็นคนแปลกหน้าในโลกที่แปลกประหลาด มีคนที่โตแล้วสักกี่คนที่จะจ้องมองชั้นบันไดที่ศาสตราจารย์ด้านปรัชญาคณะหนึ่งเพิ่งผลไปและรู้สึกอ้างว้างได้ถึงขนาดนี้ เขาเกาศิระชะและขี้ผมตัวเอง

เควินตรงดิ่งไปยังลานจอดรถ สัมผัสแห่งความเปล่าเปลี่ยวหายไวก่อน เขาเดินไปถึงรถ ซึ่งถือเป็นเรื่องดี เขากำลังเปลี่ยนแปลงไม่ใช่หรือ ความคาดหวังถึงการเปลี่ยนแปลงคือสาเหตุที่ทำให้เขาเลือกมาเป็นนักบวชในตอนแรก เขารอดพ้นเงื่อมมื่อปีศาจในอดีตของตัวเองและเริ่มชีวิตใหม่ในฐานะคนใหม่ เขาทิ้งตัวตนเก่าๆ ไว้ในหลุม แม้จะยังมีความทรงจำที่ยังว่ายเวียนอยู่บ้าง แต่เขาก็กำลังเริ่มต้นชีวิต เหมือนต้นสนแอสเพนในฤดูใบไม้ผลิ

การเปลี่ยนแปลงมากมายในระยะเวลาสั้นๆ หากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า อดีตก็จะต้องถูกฝังไว้อย่างเต็ม

เขาขับรถเซบิลส์เบจออกจากลานจอดและกลืนหายใจเข้าไปในการจราจรที่เคลื่อนไปด้วยจังหวะสม่ำเสมอบนถนนลองบีชลูเอวาร์ด ปีศาจ ความชั่วร้ายก็เหมือนการจราจร นั่นคือไม่มีจุดสิ้นสุด

แต่ถ้าพูดอีกแง่หนึ่งแล้ว ความกรุณาและความรักไม่ได้มีทำที่ว่าจะ

พ่ายแพ้เสียทีเดียวไม่ใช่หรือ เขาต้องขอบคุณอะไรต่อมิอะไรมากกว่าที่เขาจะจินตนาการได้เสียอีก อย่างแรกเลยก็คือความกรุณา โรงเรียนที่ดีกับครูที่ดี รวมถึงบ้านของเขาเอง เขาอาจไม่มีเพื่อนเป็นโขงให้โทร.ไปหาเมื่อไหร่ก็ตามที่ต้องการ แต่ก็พอมืออยู่บ้าง อย่างน้อยคนหนึ่ง เพราะดร.จอห์น ฟรานซิสชอบเขา

เขาทำเสียงครางในลำคอ เออะ ถ้าอย่างนั้นเขาก็มีหนทางเข้าสังคมแล้วสินะ ซาแมนธาโทร.มาหาเขา ทั้งคู่คุยกันสองครั้งเมื่อสองสัปดาห์ก่อน และแซมก็ไม่ใช่คนไร้สาระ ที่นั่นเขาก็มีเพื่อนคนหนึ่งแล้ว บางทีอาจมากกว่าหนึ่งคนก็ได้...

โทรศัพท์มือถือของเขาส่งเสียงดังมาจากที่วางแก้ว เขาเพิ่งได้ของสิ่งนี้มาเมื่อสัปดาห์ก่อนและใช้ไปหนึ่งครั้ง คือตอนโทร.เข้าบ้านเพื่อทดสอบว่าใช้งานได้หรือไม่ มันใช้ได้ แต่ต้องหลังจากเปิดระบบรับฝากข้อความแล้วเท่านั้น ซึ่งเขาก็จำเป็นต้องโทร.ไปถามวิธีจากพนักงานขาย

เสียงโทรศัพท์ดังอีกครั้ง เขาหยิบขึ้นมา ของชิ้นนี้เล็กขนาดกลืนลงคอได้ หากเราหิวพอ เขาคดปุ่มสีแดงและรู้ทันที่ว่ากดผิด เขาไม่สนใจปุ่ม “ส่ง” ที่อยู่เหนือปุ่มสีเขียว *เขียวคือไปได้ ส่วนแดงคือหยุด* พนักงานขายพูดอย่างนั้น

เควินยกโทรศัพท์แนบหู เขาได้ยินเพียงความเงียบ จึงโยนมันลงบนเบาะผู้โดยสารข้างๆ และรู้สึกว่าตัวเองกำลังโง่งงไปบ้าง บางทีอาจเป็นพนักงานขายก็ได้ เขาอาจโทร.มาเพื่อดูว่าเขาสนุกกับการใช้โทรศัพท์เครื่องใหม่หรือเปล่า แต่ก็อีกนั่นแหละ ทำไมพนักงานขายต้องมาสนใจตรวจสอบกับของที่ราคาแค่สิบเก้าดอลลาร์ด้วยล่ะ

โทรศัพท์ดังอีกครั้ง ทางด้านหลังของเขามีเสียงแตกรดังลั่น เมอร์เซเดสสีน้ำเงินเบียดชิดอยู่กับคันชนหลังของรถเขา เควินเหยียบคันเร่งแล้วหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมา ไฟเบรกสีแดงทอดขวางเป็นแนวอยู่ข้างหน้าบนถนนทั้งสามเลน เขาชะลอ เมอร์เซเดสจะต้องหนาวแน่ เขาคดปุ่มสีเขียว

“สวัสดีครับ”

“หวัดดี เควิน”

เสียงผู้ชาย ทุ้มต่ำระคนลมหายใจพัดพาต เน้นคำออกเสียงที่ละพยางค์

“สวัสดีครับ”

“ไงบ้าง เพื่อนเก่า คงอยู่ดีมีสุขละสิทำเท่าที่ได้ยินมานะ น่าอิจฉาซะมัด”

โลกรอบตัวเควินพว้าเลื่อน เขาหยุดรถหลังทะเลไฟท้ายสีแดง รู้สึกถึงแรงกระตุกจากเบรกราวกับเป็นสิ่งที่จับต้องไม่ได้ซึ่งลอยมาจากที่แสนไกล ความคิดของเขาจดจ่ออยู่กับเสียงทางโทรศัพท์

“อะ...ขอโทษนะครับ ผมคิดว่า—”

“ไม่สำคัญหรอกว่าแกจะรู้จักฉันหรือเปล่า” หยุด “ฉันรู้จักแก อันที่จริงถ้าแกแน่ใจว่าตัดขาดจากโลกเพื่อโรงเรียนศาสนาบ้างอะไรนั่นได้ละก็ ฉันขอบอกว่าฉันรู้จักแกดีกว่าที่แกรู้จักตัวเองเสียอีก”

“ผมไม่รู้ว่าว่าคุณคิดว่าคุณเป็นใคร แต่ผมไม่รู้เลยว่าคุณกำลังพูดถึงเรื่องอะไร—”

“อย่าไปไหนหน่อยเลยนะ!” เสียงนั้นตะโกนใส่หู ชายคนนั้นสุดทายเป็นใจลึกลับดังพืดพาด แล้วจึงพูดด้วยน้ำเสียงสงบอีกครั้ง “โทษที่ ไม่ได้ตั้งใจตะโกนหรอก แต่แกไม่ฟังฉันเลยนี่หว่า ได้เวลาเลิกเสแสร้งแล้วนะเควิน คงคิดสินะว่าแกหลอกคนทั้งโลกได้ แต่แกหลอกตาฉันไม่ได้หรอกวะ ได้เวลาสาวไส้กันแล้ว และฉันก็จะช่วยแกเอง”

เควินแทบจะไม่เข้าใจสิ่งที่ฟังอยู่เลย นี่เรื่องจริงหรือ ต้องเป็นมุกตลกแน่ๆ ฝีมือปีเตอร์หรือเปล่า ปีเตอร์จากชั้นเรียนนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยเมืองตันรัฐจ๊กเขา มากพอที่จะล้อเล่นอย่างนี้เลยหรือ

“นี่...นี่ใครพูด”

“แกชอบเล่นเกมไม่ใช่หรือ เควิน”

“ไม่มีทางที่ปีเตอร์จะทำเสียงข่มแบบนี้ได้แน่”

“เอาละ” เควินพูด “พอได้แล้ว ฉันไม่รู้ว้า—”

“พอหรือ พอเนี่ยนะ ไม่ละ ฉันไม่คิดอย่างนั้น เกมเพิ่งเริ่มต่างหาก เพียงแต่ว่าเกมนี้ไม่เหมือนเกมที่แกล่เล่นกับคนอื่น เควิน นี่ของจริง เควิน พาร์สัน ตัวจริงช่วยลุกขึ้นยืนหน่อยได้ไหม ฉันคิดจะฆ่าแก แต่คิดว่าอย่างนี้ดีกว่ามาก” ชายคนนั้นชะงัก เขาทำเสียงแผ่วๆ เหมือนร้องคราง “นี่...นี่จะ

ทำลายแก”

เควินเพ่งมองเบื้องหน้า เขากำลังตกตะลึง

“เรียกฉันว่าริชาร์ด สเลเตอร์ ก็ได้นะ คุณบ้างหรือยัง อันที่จริงฉันชอบให้เรียกสเลเตอร์มากกว่า และนี่คือเกมที่สเลเตอร์อยากจะทำ ฉันใช้เวลาแกล่สามนาทีก่อนจะไม่ขาดไม่เกิน โท.ไปหาหนังสือพิมพ์และสารภาพบาปของแกซะไม่อย่างนั้นฉันจะระเบิดรถเซเบิ้ลสีเงาของแกให้แหลกเป็นจุณ”

“บาปหรือ นี่แกกำลังพูดเรื่องอะไร”

“นั่นแหละคือคำถาม ใช่ไหม ฉันรู้ว่าแกลืมไปแล้ว เกมมันโง่งง” เขาหยุดพูดอีกครั้ง “ชอบเล่นทายปริศนาไหม นี่คือนักทายปริศนาที่จะกระตุ้นความคิดแก *อะไรเอ่ย ลงแต่ไม่เคยขึ้น อะไรเอ่ย ขึ้นแต่ไม่เคยลง*”

“ว่าไงนะ อะไร—”

“สามนาทีก่อน เควิน ซึ่งจะเริ่ม...ตอนนี้เลย เกมเริ่มแล้ว!”

ปลายสายเงียบสนิท

ครู่หนึ่งที่เควินเพ่งมองไปข้างหน้า โทรศัพท์ยังคงแนบหู

เสียงแตกรดังลั่น

รถหลายคันด้านหน้ากำลังเคลื่อนไป เมอร์เซเดสเริ่มเหลืออดอีกครั้ง เควินเหยียบคันเร่ง รถเซเบิ้ลกระตุกไปด้านหน้า เขาวางโทรศัพท์ลงที่เบาะด้านข้างและกลืนน้ำลาย ลำคอเขาแห้งผาก ชายหนุ่มเหลือบมองนาฬิกา ๑๒.๐๓ น.

เออละ เรียบเรียงความคิด สงบสติอารมณ์และเรียบเรียงความคิด เรื่องนี้เพิ่งเกิดขึ้นจริงๆ ใช่ไหม แน่نون มันเพิ่งเกิด! คนบ้าที่เรียกตัวเองว่า สเลเตอร์เพิ่งโทร.เข้ามือถือของฉันและขู่ว่าจะระเบิดรถ เควินคว่าโทรศัพท์และจ้องหน้าจอ: “ไม่ระบุเลขหมาย ๐๐.๓๓๙”

แล้วคำขู่ที่จริงหรือเปล่า ใครกันจะระเบิดรถจากการทายปริศนาท่ามกลางถนนที่การจราจรแออัด ใครบางคนกำลังพยายามขูให้เขาร้องให้ขี้มูกโป่งด้วยเหตุผลบ้าง หรือไอ้โรคจิตบางคนสุมเลือกเขาในฐานะเหยื่อรายต่อไป ใครบางคนซึ่งเกลียดนักศึกษาคิสต์ศาสนศาสตร์แทนที่จะไปเกลียดโสเภณี และตั้งใจฆ่าเขาจริงๆ

ความคิดของเขาหมุ่นตัวอย่างบ้าคลั่ง บาบอะไรกัน แน่หนอนว่าเขาเคยทำบาป แต่ไม่มีเรื่องอะไรที่ผุดขึ้นในสมองทันที “อะไรเอ่ย ลงแต่ไม่เคยขึ้น อะไรเอ่ย ขึ้นแต่ไม่เคยลง”

ชีพจรเต้นดังตุบๆอยู่ในหู บางทีเขาน่าจะขับออกจากถนน ไซ้แล้ว เขาต้องขับรถออกจากถนนสิ! หากมีโอกาสแม้เพียงเล็กน้อยที่สเตลเลอร์ตั้งใจทำตามคำขู่ละก็...

เป็นครั้งแรกที่เควินนึกภาพรถมีไฟลุกท่วมจริงๆ ความกลัวลนลานแล่นลงไปตามสันหลัง เขาต้องออกไป! ต้องโทรแจ้งตำรวจ!

ไม่ใช่ตอนนี้ ตอนนี้เขาต้องออกจากรถ ออกไป!

เควินกระชากเท้าออกจากคันเร่งและกระแทกลงไปที่เบรก ยางของรถเซบิลขาดถนนดังเอี๊ยด เสียงแตรดังลั่น เมอร์เซเดสนั่นเอง

เควินเอี้ยวคอและเหลือบมองกระจกมองหลัง รถเยอะเกินไป เขาต้องหาที่ว่างๆ ที่ซึ่งสะเก็ดระเบิดที่แตกกระจายมาจะสร้างความเสียหายน้อยที่สุด เขาเร่งเครื่องและพุ่งไปข้างหน้า ๑๒.๐๕ น. ว่าแต่ก็วินาทีละ เขาต้องกะเอาเองว่าสามนาที่นาจะสิ้นสุดตอน ๑๒.๐๖ น.

ความคิดนับสิบอย่างเบียดเสียดอยู่ในสมอง ทั้งคิดถึงการระเบิดอย่างจับพลันทันที คิดถึงเสียงในโทรศัพท์ คิดว่ารถรอบๆเขามีทำอย่างไรที่เห็นเซบิลกระตุกตลอดทาง อะไรเอ่ย ลงแต่ไม่เคยขึ้น อะไรเอ่ย ขึ้นแต่ไม่เคยลง

เควินกวาดสายตามองรอบตัว เขาตื่นตระหนก เขาต้องทิ้งรถโดยไม่ปล่อยให้มันระเบิดใส่คนรอบๆ มันอาจจะไม่ระเบิดด้วยซ้ำ เควิน ชะลอรถแล้วคิดสิ เขาเสียดมหลายครั้งติดกัน

เขาหักรถเข้าเลนขวา ไม่สนใจเสียงแตรที่ดังอีกครั้ง บีมน้ำมันหักซาโก้เห็นรางๆอยู่ทางขวามือ ไม่ใช่ตัวเลือกที่ดี เลย์บีมนั้นไปเป็นร้านดร.วอนส์-ไซน์สควิซัน อาจจะต้องดีกว่าเล็กน้อย ถนนแถบนี้ไม่มีที่จอดรถเลย บ้านเรือนอัดแน่นเต็มริมถนน ที่เบื่องหน้านั้น ผุงชนที่มากินมือเที่ยงเบียดเสียดกันในร้านแมคโดนัลด์และทาโก้เบลล์ นาฬิกายังคงบอกเวลา ๑๒.๐๕ น. มันเป็นเวลา ๑๒.๐๕ น. มานานเกินไปแล้ว

ตอนนี้ความตื่นกลัวอย่างแท้จริงทำให้ความคิดเขาพุ่งชันไปหมด ถ้า

ระเบิดขึ้นมาจริงๆละ จะเป็นอย่างนั้นไซ้ไหม พระเจ้า ช่วยลูกด้วย! ฉันต้องออกจากไฮร์ถนี่! มือที่สั่นเทาคว้าล็อกเข็มขัดนิรภัย เขาปลดสายที่พาดไหล่ออกแล้วมือทั้งสองข้างก็จับพวงมาลัยอีกครั้ง

ห้างวอลมาร์ตตั้งอยู่ห่างจากถนนราวหนึ่งร้อยหลาทางซ้ายมือของเขาลานจอดรถอันกว้างขวางมีรถจอดอยู่เพียงครึ่งเดียว พื้นหญ้าโล่งขนาดใหญ่ที่มีร่องลึกตรงจุดศูนย์กลางและถูกล้อมรอบโดยพื้นที่จอดรถทั้งหมดนั้นดูราวกับเป็นร่องตามธรรมชาติ เขาตัดสินใจครั้งสำคัญ วอลมาร์ตนี่แหละ ไม่มีทางเลือกแล้ว

เควินบีบแตรดังสนั่นและหักกลับเข้าเลนกลางหลังจากเหลือบมองกระจกมองหลังแวบหนึ่ง เสียงโลหะเสียดสีกันทำให้เขาเบี่ยงหลบ เขาปาดหน้ารถคันหนึ่งมา ตอนนี้เขาต้องเลือกแล้ว

“อย่าขวางสิ! หลบไป!”

เขาโบกมือซ้ายเหมือนคนเสียสติจนข้อนิ้วกระแทกกระจกเต็มแรง เขาคำรามออกมาทางจมูกและหักเลี้ยวกะทันหันไปยังเลนซ้ายสุด เกิดเสียงดังโครมลั่นขณะรถกระแทกป็นขึ้นไปบนเกาะกลางถนนสูงหกนิ้ว จากนั้นก็เข้าไปขวางการจราจรซึ่งกำลังแล่นสวนทางมา เขาคิดขึ้นมาว่าการถูกชนปะทะเต็มๆคงไม่ได้ดีไปกว่าการระเบิดสักเท่าไรนัก ตอนนี้เขากำลังอยู่ในเส้นทางของรถนับสิบคันที่กำลังแล่นสวนทางเข้ามาหา

ยางบดถนนดังแสบแก้วหูและแตรก็ดังอื้ออึง รถเซบิลถูกกระแทกตรงบังโคลนหลังด้านขวาเพียงจุดเดียวก่อนที่จะพุ่งหนีไปฝั่งถนนอีกด้านได้สำเร็จ อะไหล่ก็อย่างจากรถของเขาครูดกับพื้นถนน เขาปาดหน้าปิกอัพคันหนึ่งที่กำลังจะออกจากลานจอด

“ระวัง! อย่าขวางทางฉัน!”

เควินทะยานเข้าไปในลานจอดรถของห้างวอลมาร์ตและเหลือบมองนาฬิกา ณ จุดใดจุดหนึ่งของเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ ตัวเลขเปลี่ยนไปแล้ว ๑๒.๐๖ น.

ที่ด้านขวามือ รถบนถนนลองบีชบูเลอวาร์ดพากันเบรคเอี๊ยดลั่น การมีรถสักคันหนึ่งจากเลนฝั่งตรงข้ามแล่นปาดหน้าการจราจรที่กำลังลื่นไหลราวกับเป็นลูกโบว์ลิ่งไม่ได้เกิดขึ้นทุกวันนี้ละ

เควินเร่งเครื่องแล่นผ่านลูกค้ำที่อ้าปากค้างหลายคนและตรงดิ่งไปยังพื้นที่สีเขียวนั้น เขาไม่เห็นขอบกันจนเมื่อป็นขึ้นไปอยู่บนนั้นแล้วนั้นแหละ ยางข้างหนึ่งของรถเซเบิลระเบิดออกเมื่อเกิดการปะทะกัน คราวนี้ศีรษะเควินกระแทกหลังคา ความปวดหนึบแผ่ซ่านลงไปตามท้ายทอย

ออกไป ออกไป ออกไป!

รถกระดอนลงไปในเรื่องนั้น เควินกระที่เบรกจนมิด พริบตานี้เขาคิดว่าตัวเองจะกลิ้งหลุนๆ แต่รถกลับไถลและกระตุกหยุด กันชนหน้าแนบติดกับขอบอันลาดเอียงอีกฝั่ง

เขาคว่าล็อก ผลักประตูเปิด และพุ่งตัวออกไปบนพื้นหญ้า ชายหนุ่มก็วิ่งไปตามแรงเหวี่ยง เขารีบลุกยืนและวิ่งขึ้นเนินตรงไปยังที่จอดรถ มีผู้สนใจเหตุการณ์อย่างน้อยสิบคนเดินลี้วมาทางเขาจากบริเวณที่รถจอดอยู่เป็นทิวแถว “ถอยไป! กลับไป!” เควินโบกมือไล่ “มีระเบิดอยู่ในรถ ถอยไป!”

ทุกคนจ้องมองเขาคูหนึ่งด้วยความหวาดผวา จากนั้นทั้งหมดก็หันกลับและวิ่งหนีพลางตะโกนบอกคำเตือนของเขา ยกเว้นสามคน

เควินโบกมือไปมาอย่างร้อนรนใส่คนที่เหลือ “ถอยไปสิ พวกโง่! มีระเบิดนะ!”

พวกเขาวิ่ง เสียงไซเรนดังลั่น มีคนโทรแจ้งตำรวจแล้ว

เควินวิ่งห่างจากรถนั้นไปประมาณห้าสิบก้าวก่อนจะรู้ว่าระเบิดไม่ทำงานจะเป็นอย่างไรถ้าไม่ได้มีระเบิดอะไรเลย เขาหยุดก็กและเหลียวไปมอง หายใจหอบแรงและตัวสั่นเทา สามนาทีผ่านไปแล้วยังอย่างแน่นอน

ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

หรือทั้งหมดเป็นแค่เรื่องล้อเล่น ใครก็ตามที่โทร.มาสามารถสร้างความเสียหายด้วยการรู้เฉยๆได้เกือบจะเท่าการระเบิดจริงๆ

เควินกวาดสายตาไปรอบๆ ผู้ชนซึ่งมองด้วยความประหลาดใจยื่นออกันตรงถนนในระยะที่ปลอดภัย การจราจรหยุดชะงักและรถติดเป็นแถวยาวสุดสายตา ไอร์ร้อนส่งเสียงฟู่จากฮอนด้าสีน้ำเงิน อาจเป็นคันที่กระแทกกันชนหลังด้านขวาของเขาก็ได้ ต้องมีคนราวสองสามร้อยคนที่กำลังจ้องมองชายเสียดสีที่ขับรถลงไปในเรื่องทางแน่ๆ บรรยากาศเสียบงันชวนขนลุก มีก็แต่เพียงเสียง

ไซเรนที่ตั้งขึ้นเรื่อยๆ เขาเดินกลับไปที่รถก้าวหนึ่ง

อย่างน้อยก็ไม่มีระเบิด มีผู้ขับขี่ยวดยานบางคนที่อารมณ์เสียและมีกันชนที่บิดเบี้ยว แล้วไง เขาทำสิ่งเดียวที่ทำได้ และจริงๆ แล้วอาจยังมีระเบิดก็ได้ พอเขาอธิบายให้ฟังแล้ว เขาจะปล่อยให้ตำรวจจัดการเรื่องนั้นเอง แน่แน่นอนว่าตำรวจต้องเชื่อเขา เควินหยุดก็ก รถของเขาปักหัวลงกับดิน ล้อหลังด้านซ้ายลอยขึ้นเหนือพื้น ดูแล้วทุกอย่างกลายเป็นเรื่องงี่เง่าไปหมด

“นายบอกว่ามีระเบิดไม่ใช่หรือ” ใครคนหนึ่งตะโกน

เควินมองกลับไปยังชายวัยกลางคนผมสีขาว่าที่สวมหมวกเก็บของทีมเบสบอลเซนต์ลูส์คาร์ดินัลส์ ชายคนนั้นจ้องเขา “นายบอกใช้ไหมว่ามีระเบิด” เควินหันไปมองรถ แล้วจู่ๆก็รู้สึกงี่เง่าตัวเองงี่เง่า “ผมว่า—”

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวทำให้พื้นสั่นสะเทือน เควินงอตัวตามสัญชาตญาณและยกมือทั้งสองข้างขึ้นป้องหน้า

ดวงไฟสว่างจ้าลุกท่วมรถคันนั้น ค้อนสีดำพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า เปลวไฟสีแดงลุกโชนและมีเสียงปะทุเบาๆ คลื่นควนลอยขึ้นมาจากซากไหม้เกรียมของสิ่งที่เมื่อครู่ยังเป็นรถเซเบิลของเขา

เขาข้างหนึ่งของเควินทรุดลง เขาจ้องมอง มินิ่ง ดวงตาเบิกโพลง